

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **T. T. T. H.**
st. příslušnice Vietnamské socialistické republiky
zastoupené advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2017, č. j. MV-164142-4/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 1. 2017, č. j. MV-164142-4/SO-2016 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Marka Sedláka.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17.10.2016, č.j. OAM-3076-15/TP-2016 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn zamítnout žádost účastníka řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, pouze pokud nejsou splněny podmínky § 67 nebo § 68 zákona o pobytu cizinců. Formulace zákona nepřipouští výklad, kterým by správní orgán mohl odůvodnit svévolné rozšiřování ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i na údajné nesplnění podmínek podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tohoto překročení pravomoci se však správní orgán prvního stupně dopustil a žalovaná při rozhodování o odvolání nezjedнала nápravu.
3. Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Uvedla, že pokud studuje ve Vietnamu, je zcela na ní, jak v případě povolení k pobytu se svým studiem naloží, tedy jestli jej zcela ukončí, přeruší, popřípadě dostuduje dálkově. Není zřejmé, na základě čeho žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyni její studium ve Vietnamu brání ve sloučení s rodinou v České republice. Žalobkyně má v úmyslu studovat i v České republice, ale vzhledem k tomu, že se jedná o její budoucí plány a správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu ke dni rozhodnutí, je její budoucí studium v České republice irelevantní. Podstatný je současný skutkový stav, kdy z důvodu nepřetržitého studia ve Vietnamu po dosažení věku 18 let splňuje zákonnou podmínku „nezaopatřenosti“. Pokud by byla správná úvaha žalované, že studium ve Vietnamu „brání“ žalobkyni ve sloučení s rodinou, a je proto důvodem pro nepovolení k pobytu, nemohl by být trvalý pobyt povolován ani dětem, které ve Vietnamu chodí na základní školu, s odůvodněním, že jim školní docházka brání ve sloučení s rodinou. Žalobkyně upozorňuje, že žádosti o společné soužití rodiny jsou pod ochranou směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/83/ES, která neobsahuje žádné ustanovení, jež by umožňovalo smluvním státům bránit cizincům ve sloučení rodiny s odůvodněním, že chodí v domovské zemi do školy nebo do zaměstnání.
4. Žalobkyně taktéž poukázala na neurčitost pojmu realizace společného soužití na území v „přiměřené době“, přičemž uvedla, že v zákoně taková podmínka vůbec neexistuje. Upozornila na znění § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kde se výslovně předpokládá, že držitel povolení k trvalému pobytu může mimo území EU pobývat i déle než 12 měsíců, je-li důvodem studium. Z hlediska tohoto zákonného požadavku je napadené rozhodnutí absurdní, protože kdyby žalobkyně místo zamítnutí žádosti dostala povolení k pobytu a hned se vrátila do Vietnamu dokončit studium, bylo by její jednání dle názoru správního orgánu zcela v souladu se zákonem. Tím, že nad rámec zákona klade žalovaná na žalobkyni další podmínku, a sice že soužití s rodičem musí být realizovatelné bezprostředně (popřípadě v „přiměřené době“) po vydání povolení k trvalému pobytu, aniž specifikuje, co tím má na mysli, dostává všechny žadatele v obdobné situaci do pozice, kdy povolení k pobytu za účelem soužití rodiny bude závislé pouze na délce řízení, kterou však určuje správní orgán svým postupem. Na žadatele by pak byl kladen neřešitelný problém, jak načasovat podání žádosti, aby vyhověl „podmínce“ bezprostřednosti soužití po vydání povolení k pobytu. Pokud žádost podá krátce před ukončením studia ve Vietnamu, riskuje, že řízení pak bude trvat 180 dnů, a protože bez povolení pobytu nemá možnost nastoupit k dalšímu studiu v ČR, bude jeho žádost na konci zákonné lhůty zamítnuta pro nesplnění podmínky nezaopatřenosti. Pokud však podá žádost 180 dnů nebo i více před ukončením

studia, popřípadě bude připraven studium ve Vietnamu přerušit a po povolení k pobytu studovat v ČR, může být jeho žádost krátce po jejím podání zamítnuta s odůvodněním, že nesplňuje „podmínku“ bezprostřednosti soužití s rodičem, protože jeho studium ve Vietnamu trvá.

5. Žalobkyně upozornila rovněž na formulaci ust. § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy zákon výslovně předpokládá, že žadatelé o trvalý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v době podání žádosti a v době rozhodnutí stále studují v cizině. U žalobkyně však došlo k zamítnutí žádosti paradoxně z toho důvodu, že splňuje zákonem požadovanou podmínku nezaopatřenosti. Pokud by v cizině nestudovala, nebyla by nezaopatřenou osobou a podmínky pro povolení k trvalému pobytu by nesplnila. V tomto směru žalobkyně odkázala taktéž na směrnici Rady ES 2003/86/ES a zprávu Komise Radě a Evropskému parlamentu o používání této směrnice KOM/2008/0610 ze dne 8.10.2008.
6. Závěrem žalobkyně namítla, že žalovaná nesprávně vyložila a aplikovala ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Použitá formulace „*je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců*“ neznamená další podmínku pro povolení k pobytu, ale pouze vymezuje účel pobytu, o který žadatel žádá. Bez tohoto upřesnění by totiž o trvalý pobyt mohli žádat i cizinci, kteří jsou nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, kteří by však s rodiči nežili a žádali by o jiný účel pobytu (např. zaměstnání). Z tohoto hlediska se jeví jako absurdní i požadavek správního orgánu, aby žalobkyně prokázala svoje budoucí studium v České republice, nebo aby prokázala, že ukončila studium ve Vietnamu. Důvodem její žádosti o trvalý pobyt je totiž soužití s rodičem a nikoli studium v České republice.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Je přesvědčena, že v řízení postupovala v souladu se zákonem.
8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *[p]povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.*
10. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*
11. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *se nezaopatřenost dítěte posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.*

12. S ohledem na výslovné znění ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, odkazující nejen na § 67 nebo § 68, ale výslovně rovněž na § 66 zákona o pobytu cizinců, v němž jsou stanoveny podmínky podání žádosti o trvalý pobyt z důvodu společného soužití cizinců na území České republiky, nejsou důvodné námitky žalobkyně, že pravomoc správních orgánů dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců na ustanovení § 66 zákona nedopadá. Z tohoto ustanovení pravomoc správních orgánů k zamítnutí takové žádosti zcela zřetelně vyplývá (srov. stejně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19.7.2018, č. j. 9 A 118/2016-36).
13. Soud taktéž neshledal v postupu správních orgánů žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žádost žalobkyně byla zamítnuta pro nedostatek podmínky společného soužití žalobkyně s matkou, kdy žalobkyně dle názoru správního orgánu nemohla s matkou plnit trvale podmínku společného soužití na území České republiky, a to až do roku 2017, tedy do řádného ukončení jejího studia. Namítá-li žalobkyně, že důvody zamítnutí žádosti nemají oporu v zákoně, ve skutečnosti tím brojí proti nezákonnosti rozhodnutí, nikoliv proti jeho nepřezkoumatelnosti.
14. Městský soud v Praze se tak mohl zaměřit na tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném výkladu ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pro vydání povolení k trvalému pobytu se vyžaduje kumulativní splnění tří podmínek, a to (i.) žadatel je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem (ii.) cizince, který má na území České republiky povolený trvalý pobyt a (iii.) důvodem žádosti je společné soužití žadatele s tímto cizincem (rodičem). Při nesplnění některé z uvedených podmínek nelze podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žádosti vyhovět. V daném případě měl správní orgán první dvě podmínky za splněné; splnění prvních dvou podmínek nebylo mezi účastníky sporné a není ani předmětem soudního přezkumu. Naopak sporné je posouzení podmínky třetí.
15. Jak již bylo opakovaně Nejvyšším správním soudem judikováno, samotná skutečnost, že žalobkyně v době rozhodování správních orgánů studovala mimo území České republiky, nevylučuje budoucí soužití žalobkyně s její matkou (srov. rozsudky NSS ze dne 23.2.2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24, či ze dne 7.6.2018, č. j. 7 Azs 190/2018 – 29).
16. Žalobkyně v žádosti tvrdila, že důvodem její žádosti je sloučení rodiny. Při výslechu do protokolu dne 2.5.2016 uvedla, že důvodem podání žádosti, ačkoliv školu měla řádně skončit až v létě 2017, je to, že chce žít u své matky, pomáhat jí v domácnosti, starat se o ní a připravit si lepší podmínky pro studium v České republice. To, zda by studium ve Vietnamu dokončila nebo zda by odjela za matkou do České republiky, záleželo dle žalobkyně na době, kdy by dostala povolení k pobytu. Pokud by povolení dostala krátce po podání žádosti, tak by přerušila studium a vycestovala za matkou. Pokud by však získala povolení k trvalému pobytu těsně před obhajobou diplomové práce, tak by požádala o odložení odletu až po obhajobě. Zároveň žalobkyně uvedla, že by studovala na univerzitě v Hradci Králové, obor informatika. Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně byl závěr správních orgánů, že žalobkyně v průběhu správního řízení neučinila žádné kroky, které by prokazovaly, že na území České republiky hodlá žít s rodiči, ani nedoložila žádné potvrzení o prohlášení nebo přijetí na školu na území České republiky.

17. Soud má za to, že pokud správní orgány měly pochybnosti o tvrzeném důvodu žádosti o povolení k trvalému pobytu, tedy o tom, že žalobkyně chce žít s matkou, bylo jejich povinností nejprve žalobkyni upozornit na vzniklé pochybnosti a umožnit jí, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnila tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jsou to totiž správní orgány, na jejichž straně je důkazní břemeno ohledně skutkových zjištění, které vyvrátí tvrzený důvod žádosti, případně na jejichž základě bude zjištěn důvod jiný. Obdobný právní závěr vyplývá také z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2018, č.j. 5 Azs 306/2017-24 a Krajského soudu v Praze ze dne 27.6.2017, sp. zn. 48 A 21/2016 (srov. také rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.3.2018, č.j. 22 A 61/2017-40 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.6.2018, č.j. 7 Azs 190/2018-29).
18. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně neprokázala, že splňuje podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a proto je dán důvod k zamítnutí její žádosti podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jelikož uvedené ustanovení umožňuje žádost zamítnout v případě nepotvrzení důvodů uvedených v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V daném případě tímto nepotvrzeným důvodem dle napadeného rozhodnutí bylo nepotvrzené společné soužití žalobkyně s její matkou na území České republiky, neboť žalobkyně neoznačila důkazy na podporu svých tvrzení ve smyslu § 52 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), neprokázala svůj úmysl realizovat studium na území České republiky a žádným způsobem nepodložila svá tvrzení o cílech zmiňovaných v průběhu výslechu na Velvyslanectví ČR v Hanoji. Žalobkyně dle správního orgánu neučinila žádné kroky k tomu, aby mohla realizovat tvrzené důvody své žádosti, tedy společné soužití s matkou na území České republiky. Jak je však uvedeno v již zmiňovaném rozsudku NSS ze dne 23.2.2018, č.j. 5 Azs 306/2017-24, „[ž]adatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný.“ V projednávané věci žalobkyně tvrdila, že důvodem její žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jejím rodičem (matkou). Tato skutečnost zřetelně vyplývá z předloženého správního spisu. Naopak z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by bylo prokázáno, že by důvodem k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky měla být jiná skutečnost než soužití žalobkyně s matkou. Správní orgán v tomto směru neučinil žádné dokazování, když pouze uvedl, že žalobkyně ukončí své vzdělání na škole ve Vietnamu až v létě 2017 (tj. zhruba za 18 měsíců po podání žádosti), z čehož dovozoval nemožnost jejího společného soužití s matkou v přiměřené době od vydání rozhodnutí.
19. Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území České republiky. Jedinou podmínkou je, že účelem pobytu dítěte cizince na území České republiky je společné soužití s rodiči.

Společné soužití cizinců (rodičů a dítěte) před případným udělením povolení k trvalému pobytu podmínkou pro udělení povolení k trvalému pobytu dle předmětného ustanovení není (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2018, č.j. 5 Azs 306/2017-24).

20. Jakkoli lze přisvědčit žalovanému, že by z žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců mělo být zřejmé, že k realizaci společného soužití dojde v přiměřené době po vydání rozhodnutí a nikoliv až s odstupem několika let, např. až po dosažení zletilosti dítěte či po ukončení studia zletilého dítěte v zemi původu, tedy v době, kdy by již žadatel nesplňoval podmínky stanovené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, v daném případě nebylo prokázáno, že by ke společnému soužití žalobkyně s její matkou nemohlo dojít v přiměřené době od podání žádosti, resp. po vydání rozhodnutí. Žalobkyně totiž uvedla, že je studentkou 2. ročníku Vyšší školy informatiky v okrese Thu Duc v Ho Chi Minově městě, což také doložila potvrzením o studiu. Počátek soužití s rodičem, tedy splnění podmínky podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pak žalobkyně spojila s délkou vyřizování její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, resp. dobou, kdy jí bude povolení k trvalému pobytu případně uděleno. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán má pro vyřízení předmětné žádosti lhůtu 180 dnů [§ 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění], nelze přičítat k tíži žalobkyně, že pokud by jí bylo požadované pobytové oprávnění vydáno bezprostředně před obhajobou její diplomové práce, tak by požádala o to, aby mohla odlet odložit, dostudovat, a až následně odjet do České republiky za účelem soužití s matkou, případně za účelem dalšího studia tak, jak uváděla v řízení před správním orgánem. V případě, že by jí bylo povolení k trvalému pobytu uděleno dříve, tak by své studium na škole ve Vietnamu přerušila a odjela by za svou matkou. V takovém případě by soužití žalobkyně s matkou započalo bezprostředně poté, co by žalobkyně ve Vietnamu obstarala všechny administrativní záležitosti spojené s přerušением (ukončením či změnou formy) studia a s odletem na území České republiky.
21. Vzhledem k tomu, že § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, resp. v rozhodné době požadoval nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole [§ 178a zákona o pobytu cizinců], a zároveň, jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR, bude tato situace v obdobných případech vcelku pravidelně nastávat, na což ostatně poukázala i žalobkyně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.2.2018, č.j. 5 Azs 306/2017-24, je „zcela běžné, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit. Pokud na základě stěžovatelem předloženého potvrzení o studiu vznikly Ministerstvu vnitra pochybnosti o pravdivosti tvrzení stěžovatele, bylo jeho povinností nejprve jej upozornit na vzniklé pochybnosti a umožnit mu, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnil (§ 4 odst. 4 správního řádu) tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).“ Tuto povinnost však správní orgány obou stupňů nesplnily, když ani nezvážily možnost žalobkyně ukončit studium ve Vietnamu, a pouze bez dalšího uvedly, že z důvodu studia v zahraničí, jehož řádné ukončení se předpokládalo až v létě 2017, by žalobkyně nemohla začít soužití s matkou v přiměřené době.
22. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť spočívá na nesprávném výkladu ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a v jeho důsledku na neúplném posouzení důvodu a

opodstatněnosti žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu. Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

23. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení. V daném případě se jednalo o odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) ve výši $2 \times 3 \times 100$ Kč a dva režijní paušály po 300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb], tedy celkem 6 800 Kč, a částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [§ 57 odst. 2 s. ř. s.]. Celková výše náhrady nákladů řízení přiznané žalobkyni tak činí 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 21. března 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu